

Historie Mountquitaine coby království začíná zhruba 100 let zpět, v době Války tří lilii v Trencavalu. Jednalo se o občanskou válku tří stran mající počátek v dynastickém sporu o trůn. Poté, co na horkost zemřel král Balduin, poslední z dlouho vládnoucího rodu Harcourt, a zanechal po sobě mladou ženu Ysebau (původně z rodu Hérault) a pětiletého syna Rolla, byla ustanovena regentská rada, která měla dohlížet na záležitosti království, dokud princ Rollo nedosáhne potřebného věku, aby se sám ujal vlády. Radu tvořila královna Ysebau, Olivier z Anjou a Reinald z Léon - dva z nejvýznamnějších šlechticů království, oba pocházející z rodin provázaných četnými sňatky s královským rodem.

Vzhledem k nebezpečí útoku ze sousední Aragonie, která mohla považovat zemi bez krále za oslabenou, odcestoval Reinald na západní hranici, kde velel místním posádkám a udržoval klid.

Jak se ukázalo, několik měsíců stačilo Olivieru z Anjou na to, aby přebral věci do svých rukou. Královna Ysebau byla nucena "se uzavřít ve svých komnatách, aby truchlila" aprinc Rollo, nic nechápající, byl oženěn s Olivierovou nejstarší dcerou Blanche. Co na tom, že nevěsta byla víc než třikrát starší než ženich.

Když se toto dostalo k Reinaldovi (společně se zkazkami o rozprodeji královských hradů a držav pod cenou rodu Anjou), vytáhl i s vojskem na hlavní město. Jak uváděl, nevzbouřil se proti království, naopak vyrazil na ochranu mladého prince a královny proti špatnému rádcí.

Než se mu však podařilo dosáhnout Villerouge-Termenès, postihla zemi krátká epidemie bahenní horečky, při které buď příhodnou shodou náhod, spíše však na jed v poháru, zemřela královna Ysebau i princ Rollo. Olivier z Anjou obratem nechal princeznu Blanche, svou dceru, korunovat na královnu a prohlásit za vládkyni Trencavalu. Toto odmítl akceptovat jak Reinald z Léon, který se postavil proti "tyranu a uchvaliteli země", tak i představitelé rodu Hérault, podle kterých měli právo na vládu nejbližší příbuzní královny Ysebau - tedy oni. Válka mohla začít.

Raimund, hrabě z Mountfalcon byl dle rodové tradice jedním ze spojenců rodu z Anjou. Jako takový se měl ve válce postavit se svými vojsky po boku pána z Anjou proti jeho nepřátelům. Hrabě z Mountfalcon se považoval za slušného a čestného muže a proto se mu protivily skutky pána z Anjou, který však nejspíše zabil právoplatného prince a nadto proslul i svým krutým a zákeřným jednáním. Proto se přidal na stranu rodu Hérault, stejně jako mnozí další šlechtici.

V průběhu války hrabě Raimund projevil značný taktický um a válečnické schopnosti a stal se jedním z velitelů Héraultského vojska. Nicméně, válečná štěstěna stála na straně rodu Anjou, kterému se podařilo rod Hérault téměř porazit a zatlačil jej do nevýhodného postavení u Hor konce světa.

Hraběti Raimundovi a jemu podobným bylo jasné, že pokud budou poraženi nebo zajati, čeká je strašný osud, vždyť krutost pána z Anjou byla příslovečná. Ve chvíli, kdy se k Raimundovi dostaly zprávy, že kníže Hérault potají začal vyjednávat s panem z Anjou a součástí mírového ujednání má být vydání zrádců, bylo mu jasné, že nastal čas jednat na vlastní pěst. Sešel se s ostatními pány, kterým hrozilo vydání, a nakonec vymysleli plán, který byl sice možná šílený, ale skýtal alespoň nějakou naději na záchranu. Rozhodli se překročit Hory a obsadit území za horami - Mountquitaine.

Země za horami sice do té doby formálně patřila k Trencavalu, ale byla téměř pustá, s jediným fungujícím přístavem. Vzhledem ke své odlehlosti, opuštěnosti a špatné dostupnosti zůstala ušetřena probíhající války.

Hrabě Raimund i se svými spojenci a jejich oddíly opustil svá postavení a vydal se na pochod k Horám a přes ně. Museli přitom jak odrazet útoky vojsk pána z Anjou, tak se probít přes vojska svých dosavadních spojenců, neboť pán z Hérault vydal pokyn k jejich odzbrojení a zatčení.

V Horách pak museli čelit nástrahám přírody - zimě, lavinám, neschůdným stezkám, prudkým horským řekám a v neposlední řadě i nebezpečným bestiím, kterými je místní kraj zamořen. Nakonec se jim však podařilo dostat až za obrovské horské jezero a průchozím údolím dál, do země pod Horami. Cestu přes hory se podařilo přežít necelé polovině těch, kteří se na ni vydali.

V údolí vybudovali Krak de Montagne, zprvu strážní tvrz chránící přístupovou cestu do země, později přebudovanou v hrad, první sídlo rodu Mountfalcon. Část mužů se pustila do objevování a osidlování země, vyhánění bestií, vypalování lesů a zakládání polí, další pod velením hraběte Raimunda strážila a bránila cestu přes hory proti nepřítelům.

Pán z Anjou neměl dost sil na velkou výpravu proti Mountquitaine, protože čelil rodu Léon a nechtěl obětovat vojáky při výpravě přes Hory, ale posílal za zrádci čas od času trestné oddíly. V Horách tak zuřily neustálé nájezdy a přepady, chystaly se pasti, budovaly se přeseky... dvakrát byl dokonce Krak de Montagne v obležení. Bylo prolito hodně krve, ale přece jen se podařilo novým pánům Mountquitaine udržet hory a přístupová údolí ve svých rukou.

Vzhledem k neutěšené situaci na druhé straně Hor pochopil hrabě, že tento kraj nebude uprchlíkům jen dočasným útočištěm, ale stane se jejich novou vlastí.

Vůdci uprchlíků se proto setkali na Krak de Montagne, rozdělili si zemi na několik panství a vydáním "Proklamace horské suverenity" prohlásili Mountquitaine za nezávislé království a hraběte Raimunda za krále Raimunda I.

Nový král pak své spojence povýšil na knížata. Z té doby pochází sedm knížecích rodů v Mountquitaine - Mountfalcon (jež je zároveň rodem vládnoucím), Arrel, Rouxelot, De Brienne, Keranrais, Fontenay a Gillard.

Nové království nemělo na různých ustláno, přes proklamaci suverenity nebylo v prvních letech partnerem pro ostatní země, většina z nich vyčkávala, jak se situace vyvine. Teprve časem, když už bylo jasné, že Mountquitaine je schopno se udržet, s ním ostatní království navázala kontakty. První byla Aragonie, která vycítila příležitost oslabit svého východního konkurenta. Lodě aragonijské flotily tak byly nějakou dobu jediné, které zajišťovaly spojení mezi Mountquitaine a zbytkem kontinentu. Postupně se přidaly i ostatní země a nakonec, po letech, i Trencaval.

Válka tří lilií totiž neskončila zdrcujícím vítězstvím jedné strany, ale spíš totálním vyčerpáním celé země a všech zúčastněných.

Po osmnácti letech bojů se Guy I. z Anjou - jediný přeživší syn Oliviera z Anjou a bratr královny Blanche, po jejíž smrti byl korunován - oženil s Isabellou z rodu z rodu Léon, Reinaldovou vnučkou. Tím válka oficiálně skončila.

Trencaval byl po letech válčení vyplundrovaný, obyvatelstvo zdecimované, na cestách a v lesích řádily tlupy banditů, v zemi vládl spíše hlad a bezpráví než král.

Guy I. se ukázal jako prozíravý a rozumný král a přes rady některých svých rádců odmítl vytáhnout proti "vzbouřené provincii" Mountquitaine, aby potrestal zrádce. Naopak uzavřel se stárnoucím králem Raimundem I. mír. Po dlouhých letech tak přestaly pohraniční střety v Horách, byť určitá nedůvěra a ostražitost zůstaly. Někteří v Mountquitaine stále

nepřenesli přes srdce ztrátu původních domovů, někteří v Trencavalu zase nepotrestanou zradu.

Po konci války se tak Mountquitaine zařadil po bok ostatních států na kontinentu coby malé, nepříliš významné království s diplomatickým zastoupením u ostatních dvorů a otevřeného obchodu. Život v míru přinášel své každodenní starosti a výzvy. Král Raimund I. zemřel a na jeho místo nastoupil jeho nejstarší syn, Raimund II., čímž ustanovil základ dosud vládnoucí linii Raimundovců.

Království Mountquitaine se nezapojilo do žádné války, nicméně navázalo dobré vztahy se Aragonií, která se stala jistou formou jeho bezpečnostní záruky vůči Trencavalu. Na oplátku může aragonijská válečná flotila využívat strategicky položených přístavů v Mountquitaine.

Největší výzvou se ukázal nedostatek vody a problémy se zemědělstvím. Mountquitaine se nachází v subtropickém podnebném pásu, oblast je suchá, hornatá a má málo úrodné půdy. Horší než nedostatek úrodné půdy je ale nedostatek vody. Hory na severu fungují jako štít proti dešti, všechny mraky se o ně zastaví, vyprší se na nich a voda odteče řekami přes Trencaval do moře.

Mountquitaine tak získává jen malé množství vláhy, několik malých říček a potoků, které stékají z hor. Hlavní starostí králů se tedy stalo zajistit dost vody pro zemědělství, ve špatných letech i dost jídla, aby zabránili hladu. Byly vybudovány sýpky, stejně jako studny, přehrady, nádrže na vodu a síť kanálů a zavlažovacích systémů, aby se zachytila každá kapka vody, vydržela přes léto a případně se dala přecerpat tam, kde jí je třeba.

Úřady správce studní a správce sýpek jsou ty nejdůležitější (a nejnákladnější) v celém království. Bylo podniknuto několik pokusů získávat vodu z velkého jezera Lac de Montagne, napájeného vodou z hor, jenže jezero je v terénu nepřístupným jak pro kopání kanálů, tak pro stavbu akvaduktu.

Mountquitaine si tedy musí vystačit s tím, co má. Občasná léta hojnosti tak střídají častější léta sucha a utažených opasků, nicméně zatím se králům podařilo vždy zabránit hladomoru, ať už dobrým plánováním, či nákupem jídla v zahraničí.

Přes problémy se zemědělstvím byla však Mountquitaine země poklidná, kdy léta plynula bez válek a velkých nebezpečí, králové se střídali nerušeně, šlechta tloustla, úředníci se nechávali korumpovat, z Hor přicházely nanejvýš bestie a po cestách lakomí obchodníci a lid neměl potřebu se bouřit.

Náboženské otázky, nastolené Luim de Faro, podle všeho neměly ve spokojené zemi velký ohlas. Mountquitaine pevně stojí ve víře ve Společenství, až v posledních desetiletích se zde objevila a vyrostla škola Matky, která je ovšem pokojná a nikomu neškodí.

Pro zemi tak byl šok, když před dvaceti lety v sousedním Trencavalu vypukly masakry a pak další občanská válka. Znovu bylo třeba obsadit hraniční pevnosti; Hory a cesty přes ně opět střežily posílené hlídky odhodlané bránit Mountquitaine před nepřáteli.

Ani jedna ze stran bojujících v Trencavalu nakonec na Mountquitaine nezaútočila, nicméně několikrát byla situace na hraně a navíc docházelo k útokům skupin psanců, banditů a drancířů. Pohraniční hlídky také v Horách často zachraňovaly utečence, kteří v Mountquitaine hledali azyl a vyprávěli děsivé zprávy o krutostech náboženské války.

Neustálé napětí a hrozba války si podle všeho vybralo svou daň na posledním králi, Raimundu IV. Zatímco zemi vládl relativně dobře, o jeho osobním životě se to říci nedá. Stal

se z něj ochmelka a pijan, jeho opilecké výstřelky znal nejen dvůr, ale i celé hlavní město. Spolu s kumpány pořádal tahy, které často končily v těch nejhorších putykách - a vážnosti královskému majestátu nedodá, když krále zpitého do němoty musí jeho sluhové odnášet přes celé město zpět na hrad.

Raimund IV se navíc nikdy neoženil, jediného potomka, "prince" Rolanda měl s aragonijskou kněžnou Sofiou de Argavieso, kterou nechal v jednom ze svých opileckých záchvatů vyhnat od dvora. Celá situace tehdy hrozila skandálem a roztržkou s nejbližším spojencem, nakonec se však vše podařilo urovnat.

Roland tak vyrůstal na Raimundově dvoře, nicméně coby levoboček byl bez řádné výchovy. Pro aristokracii to byl jeden z nejhorších králových hříchů, neboť si ani nepořídil ani ženu a dalšího - tentokrát řádného - potomka, ani se nikdy nepokusil Rolanda legitimizovat, ani jej nevykázal do mezí, příslušejících levobočkovi.

Rolanda, inteligentního a milého mladíka, si velmi oblíbil prostý lid, který jej začal dokonce neformálně nazývat princem, naopak mnozí šlechtici - zvláště mladší - mu nedokázali přijít na jméno. Roland, stíhaný opovržením "slušné společnosti" si totiž nebral servítky a díky pronikavé inteligenci a ostrému jazyku dokázal trefně pojmenovávat nectnosti urozených, jejich pýchu, hloupost, korupci. Jeden nadutý mladý šlechtic se jej pokusil pokořit a vyzvat na souboj a pro zdůraznění své nadřazenosti přitom seděl v sedle koně. Roland (známý svou nechutí k soubojům) k překvapení okolí výzvu na místě přijal a než stačil šlechtic určit podmínky souboje, Roland jej okamžitě strhnul za nohy z koně a na zemi zbil, zkopal a vyválel v bahně.

Dá se tedy říct, že odjezd Rolanda na univerzitu v Hogelandenu uvítali mnozí stejně nadšeně jako vzestup konetábla Montmorencyho, který v sousedním Trencavalu ukončuje letitou občanskou válku. Obojí se zdálo být šancí na nové, klidnější zítřky. A pak Raimund IV. před dvěma týdny náhle zemřel, aniž by zanechal dědice.